# Між страхом і обов’язком: політика умиротворення агресора як загроза для України і світу

***Віктор Бедь***
***Народний депутат України першого скликання***
***Голова Всеукраїнського товариства борців за незалежність України***
***Учасник бойових дій у російсько-українській війні***

**м. Ужгород, 5 червня 2025 р.**

4 червня 2025 року в ефірі американського телеканалу Fox News спеціальний посланник президента США Дональда Трампа з питань України, генерал-лейтенант у відставці Кіт Келлог (Keith Kellogg), прокоментував один з останніх успішних ударів Збройних Сил України по аеродромах стратегічної авіації Російської Федерації.

«Ця атака лише підвищила ризик ескалації. Якщо ви атакуєте частину національної системи виживання противника, зокрема його ядерну тріаду, то це суттєво підвищує ваш рівень ризику… Ми б не хотіли дійти до цієї точки», — заявив Келлог.

## 1. Від “обережності” до стратегічної безвідповідальності

Подібна риторика, замаскована під «прагнення уникнути ескалації», де-факто перекладає моральну й політичну відповідальність з агресора — на його жертву. Це глибоко хибна логіка, яка в реальності незмінно грає на руку саме агресору.

Заклики обмежити удари по військових об’єктах ворога — тим паче по стратегічних — під прикриттям «турботи про глобальну стабільність», є небезпечним викривленням дійсності. Особливо у ситуації, коли Україна веде не агресивну, а оборонну й визвольну війну за своє існування, суверенітет і свободу.

## 2. Міжнародне право на боці України

Україна має беззаперечне право на самооборону відповідно до статті 51 Статуту ООН. Атаки по стратегічній авіації Російської Федерації, яка щодня

завдає смертоносних ударів по українських містах, не лише допустимі — вони є моральним, правовим і державним обов'язком.

Більше того, Сполучені Штати Америки, як гарант безпеки України відповідно до Будапештського меморандуму 1994 року, взяли на себе зобов'язання не лише поважати, але й сприяти захисту суверенітету та територіальної цілісності нашої держави. У цьому контексті заяви на кшталт тієї, що прозвучала з вуст Кіта Келлога, виглядають як фактичний відступ від духу і літери цих міжнародно-правових зобов'язань.

## 3. Цілі ЗСУ — не ескалація, а зменшення загрози

Авіаційні бази стратегічного призначення в Росії — це не символи, а інструменти масового вбивства мирного населення. Саме з цих аеродромів злітають стратегічні ракетоносці Ту-95 і Ту-160, які систематично завдають ударів по житлових районах, лікарнях, енергетичній інфраструктурі та залізничних вузлах України.

Удари по таких об'єктах — це не «ескалація», а легітимна і необхідна форма стримування агресора. Це — зменшення його наступального потенціалу, а відтак і порятунок життя мирних українців.

## 4. Історичний паралелізм: між Мюнхеном і Україною

Позиція «не провокуйте агресора» вже відома людству — з Мюнхена 1938 року. Тоді теж говорили про «прагнення миру», коли дозволили Гітлеру анексувати Судетську область Чехословацької Республіки. Результатом цієї політики умиротворення стала найкривавіша війна в історії — Друга світова війна (1939–1945), яка забрала понад 60 мільйонів людських життів.

Путін — це сучасний Гітлер. І кожен, хто закликає до самообмеження в ім'я його «чутливості», фактично наближає нову глобальну катастрофу. Замовчування правди — це не нейтралітет, а політична й моральна співучасть у злочині. Це — заохочення агресора, путінської Російської Федерації, до подальшого знищення України і розгортання масштабної Третьої світової війни.

## 5. Україна має не тільки право, а й історичний обов'язок оборонятися

Сьогодні українська нація та Збройні Сили України виборюють не лише своє право на існування — вони стоять на передовій захисту миру і безпеки всієї

Європи. Це — боротьба не лише за державну незалежність, а й за принципи міжнародного права, стабільності та людської гідності.

Кожна ракета, яка не злітає з російської авіабази завдяки точному удару ЗСУ, — це врятовані життя. І не лише українців, а й потенційно громадян інших країн, які можуть стати наступними мішенями російського терору.

## Висновок: правда не боїться відповідальності

Україна не є загрозою світовому порядку. Навпаки — вона є бар'єром між цивілізацією і неоімперською дикістю, між людяністю і варварством, між євангельськими цінностями та антихристиянською ідеологією «русского міра» — рашизму, який насаджує путінська Росія.

Наш обов'язок — не мовчати. Особливо тоді, коли на міжнародній арені лунають заяви, що розмивають межу між агресором і жертвою, між правдою і маніпуляцією. Мовчання чи боягузливе «умиротворення» зла — це не нейтралітет. Це — моральна й політична співучасть у злочині. Це — фактична легітимація воєнних злочинів, які Росія щоденно чинить проти українського народу.

Ми не просимо дозволу на самозахист. Ми твердо стоїмо на засадах міжнародного права, бо знаємо: правда, закон і справедливість — на боці тих, хто бореться за життя, свободу й людську гідність.

А ті, хто сьогодні закликає до «стриманості», мають чесно відповісти собі: чиї інтереси вони насправді захищають своєю нерішучістю і дипломатичним самообмеженням у час жорстокої російсько-української війни, яка загрожує не лише існуванню України, а й безпеці всього світу? — миру й справедливості, чи страху, диктатурі й злочинному компромісу?

## Посилання на джерело виступу Кіта Келлога:

Reuters. (4 червня 2025). Trump envoy says risk levels 'going way up' after Ukraine struck Russian bombers. Отримано 5 червня 2025 року з: https://www.reuters.com/business/aerospace-defense/trump-envoy-says-risk-levels-going-way-up-after-ukraine-struck-russian-bombers-2025-06-04/